

toges saa omhyggelig ved Ministeriets Hjælp, som den kunde gøres; det viste sig da, at der var 3,907 aandsvage, men man frygtede for, at Skemaerne trods det, at der var anvendt al mulig Umage for at faa dem saa paalidelige som muligt, dog ikke vare i den Grad sikre, at man havde Wisshed for, at der ikke var flere aandsvage. Man frygtede for, at det virkelige Tal var ca. 6,000. I alt Fald er det Tilfældet, at de 4,000, de 3,907, er der. Man ser jo, hvorledes denne Sag er vokset. Da der om Idiotsagen blev skrevet til Ministeriet i 1876 fra Finansudvalget, varede Ministeriet tilbage, at der var ca. 700 Idioter her i Landet. Man ser, hvor lidt man har vidst Rede paa denne Sag, da en nyere Optælling jo viser, at der i Virkeligheden er over 4,000. Til disse 900, som nu ere under Statens Forsorg, det vil sige saaledes, at Amtet eller den hjemlige Kommune udreder det halve Beløb — det er Sædvane, at Staten yder det halve Bidrag, og den hjemlige Kommune den anden Halvdel — er der i Aar forlangt paa Finansloven alt i alt 235,000 Kr. Dersom alle de andre skulde nyde samme Opdragelse, og en saadan er der sikkert Trang til for mange af dem, om end ikke for dem alle — det er oplyst, at der er 700 Idioter paa Fattigaardene, og at den Slags Menneſker ikke høre hjemme der, men ere til Skade for den Befolkning, som er paa Fattigaardene, derom kan der næppe være Tvivl, saa disse syv Hundrede ere aabenbart trængende til at komme ind under samme Opdragelse som de andre — vilde det blive for Statskassen en Udgift, der vilde løbe op til en Million Kr. i Stedet for 200,000 Kr. Kommissionen er i sin Overvejelse kommen til det Resultat, at det vil koste Staten i alt 16 à 1700,000 Kr., nøjagtig 1,681,000 Kr., men dertil maa jo rigtignok bemærkes, at Halvdelen udredes andetsteds fra, og vi komme altsaa omtrent til det samme Resultat, at Staten vil komme til at udrede 8 à 900,000 Kr. At Kommissionen ikke har regnet for højt, er der næppe Tvivl om; der er næppe Tvivl om, at man har regnet endog temmelig lavt, og det viser jo ogsaa det, som de 900 Individuer allerede koste Staten. Det er altsaa det, jeg er bange for, at hvis man gaar den Vej, som her er foreslaaet, vil det have til Følge, at man ikke kommer til Opførelse af en Anstalt, navnlig i Sjælland, hvor det er oplyst, at omtrent Halvdelen af disse Individuer høre hjemme. Jeg vilde i alt Fald sætte Pris paa, at man erhvervede en Grund et eller andet Sted. Jeg vil ikke ubetinget sige ved

Veje, skønt det er det Resultat, Kommissionen er kommen til. Den har valgt denne Vej, baade fordi den ligger bekvemt, og fordi den har alle ydre Betingelser. Men for at jeg ikke skal synes partisk, vil jeg sige: Kan man finde et bedre Sted — jeg tror det ikke — saa er det bedste ikke for godt. Som sagt, det er det, jeg frygter for, at gaa vi den Vej, naa vi ikke det andet Maal. Jeg tror, at det vil være ret heldigt, at man samtidig med, at man opretholder den private Anstalt, paa et saa stort Omraade tillige lader Staten begynde at tage fat, det har Kommissionen ogsaa haft Øje for. Nu kunde der spørges: er det nu forsvareligt at ofre saa mange Penge i dette Øjemed, er det ogsaa rigtigt at blive ved at gaa videre paa denne Vej? Det er ikke saa mange Aar siden, at vi begyndte paa denne Sag. I 1875—76 stillede afdøde Jacob Madsen fra Holstebro og jeg et Forslag til Finansudvalget om at bevilge 10,000 Kr. til aandsvage. Før den Tid havde Staten ikke støttet Sagen paa anden Maade end ved at lade Idiotanstalten have et Lotteri. Andet havde Staten ikke gjort. Derfor var det ogsaa Tilfældet, at de, der kom ind paa Idiotanstalten „Gamle-Bakkehus“ i Reglen vare velstillede Folk, idet der for dem, der kom dertind, skulde betales 600 Kr. aarlig foruden 50 Kr. til Beklædning. Kommunerne vare ikke naaede til at sende aandsvage Personer ind paa en saadan Anstalt. Det hører ogsaa til Johan Kellers Fortjeneste, at det var ham, der begyndte med at trække de fattige ind med Understøttelse af Kommunerne. Det vide vi alle, hvilken Plage og til hvilken Udælgelse den Slags Individuer, som kunne være i en Tilstand, at den næsten ikke lader sig beskrive, kunne være i de stakkels fattige Hjem, og desværre høre de oftest hjemme der; de kunne være besværlige alle Begne, men de ere besværligst der. Som sagt, man begyndte da med 10,000 Kr., og nu ere vi naaede til 235,000 Kr., og derved kan man selvfølgelig ikke standse. Det er ogsaa det, som det Forslag, jeg her har omtalt, gaar ud paa, det vil føre flere store finansielle Krav med sig. Nu spørger jeg altsaa: er det forsvareligt, at Staten vedbliver at gaa videre i denne Henseende. Ja, rent økonomisk set er det maaske ikke forsvareligt, thi alle de Idioter, der høre hjemme paa Asylerne, har Staten kun Bestøtning af ligesom Kommunerne. Det er kun meget saa, der kunne opdrages saa vidt, at de kunne ernære sig selv. Der er en Del, der kunne opdrages saa vidt, at de kunne hjælpe noget med, men efter den Erfaring, jeg har faaet paa dette Omraade, er det overvejende Flertal ikke i Stand til at kunne